

Jubileumprijsvraag van het tijdschrift; inzendingstermijn gesloten

De jury van de prijsvraag bericht ons dat bij het passeren van de sluitingsdatum de volgende inzendingen voor de prijsvraag bij haar waren binnengekomen onder de volgende motto's:

- Aan welke eisen . . . nobody knows
- Ad legendum
- Alleen samen kunnen wij één wereld bouwen!
- De wijsheid van nu ontdekt de fouten in de wijsheid (enz.)
- Een oude waterman
- Een prijsvraag is een aanslag op vermeend talent
- Een redactie beoordeelt de stukken (enzovoorts)
- Eisen te stellen aan vorm en inhoud van een (enz.)
- Fair Play
- Formule Isidoor Telraam
- Galileo
- Gouden appels op zilveren schalen
- Nikola

- Om bij te wezen moet je het Tijdschrift lezen!
  - Op naar de 250 jaar
  - Period
  - Primum Veritas
  - Proficiat NTvG!
  - Profiel 80-90
  - Pro puritate in publicationibus
  - Rust roest
  - School
  - Tamen est laudanda voluntas
  - Ten little niggers
  - Ter nagedachtenis aan Willem
  - The medium is the message
  - Typocrates
  - Vivaldi
  - Wat was, is geweest
  - Wee den dwaas die het onbereikbare wil bereiken . . .
  - Wegwijs blijven in doktersland
  - Wie schrijft, blijft
- Inzenders die in het ongewisse zijn of hun bijdrage is ontvangen kunnen zich daarvan thans overtuigen. De inzendingen, hier opgesomd, dingen mee naar de prijs.

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

Pedofilie

Met veel belangstelling heb ik de klinische les van prof. MUSAPH (1980) over pedofilie gelezen. Mijn belangstelling komt vooral voort uit persoonlijke contacten met pedofielen én hun „vriendjes”. Het beeld dat MUSAPH schetst en mijn eigen beeld van „de pedofiel” dekken elkaar maar zeer gedeeltelijk. Dit is niet verwonderlijk: een psychiater-seksuoloog zal een *selectie* van pedofielen ontmoeten waarop dan ook zijn definitie „*dwangmatig* verlangen naar seksueel verkeer met niet-geslachtsrijpe kinderen” van toepassing kan zijn (cursivering van mij). Dat zijn pedofielen die (net zoals dat bij homofielen en heterofielen voorkomt) zich kunnen „vergrijpen” aan een ander, en die, zonder een echte relatie aan te gaan, hun slachtoffer kunnen schaden.

De meeste pedofielen die ik ken zijn daarentegen „normale” mensen, met relaties die maanden tot jaren kunnen duren. Het contact dat tot die relatie leidt, gaat evenzeer uit van het kind als van de pedofiel (zoals enige kinderen mij dat bevestigd hebben). Het kind dat zo'n contact zoekt, heeft inderdaad meestal de steun van zo'n diepere relatie nodig, omdat het eigen milieu deze steun niet kan geven. De ouders zijn meestal op de hoogte van de aard van de relatie (of interesseren zich er niet voor). Als de ouders de relatie afwijzen loopt deze gegarandeerd spaak. Ik heb óók pedofielen ontmoet met lichte „neurotische” relatiestoornissen. Deze stoornissen ziet men ook wel bij homofielen en lichamelijk gehandicapten. Het afgewezen worden door het eigen milieu speelt hierbij een grote rol. Contacten met „soortgenoten” en met milieu's waar anderssoortige relaties wel aanvaard worden, blijken doelmatiger dan begeleiding door hulpverleners. De hulpverlener kan hier wel een functie als „wegwijzer” hebben.

Pedofielen met zware relatiestoornissen heb ik niet ontmoet. Mijn beeld van „de pedofiel” is echter uiteraard óók beperkt. Als het door bijv. een huisarts en door pedofielen zelf zou worden aangevuld, zou het wat completer worden.

Literatuur: MUSAPH, H. (1980) *Ned. T. Geneesk.* 124, 2161.

Hoogeveen, januari 1981

O. BERMAN

In een klinische les heeft MUSAPH (1980) aandacht besteed aan pedofilie. Terecht wijst hij op het belang dit verschijnsel te bezien binnen de culturele context en waarschuwt hij voor de risico's van justitiële bemoeienissen. Het valt echter te betreuren dat de pedofilie door MUSAPH in essentie in een psychopathologisch kader wordt geplaatst. Dit blijkt reeds uit de definitie waarin gesproken wordt over „een dwangmatig verlangen”. Ervaringen in de psychiatrische praktijk lijken een te sterke invloed te hebben gehad bij de interpretatie van de pedofilie. Het valt voor mij niet goed te begrijpen dat deze klinische les van zo'n beperkte visie getuigt. Er is immers voldoende literatuur voorhanden waarin een bredere en minder psychiatrische kijk op de pedofilie naar voren komt. Zo'n benadering treft men bijvoorbeeld aan in de bijdrage van SANDFORT in het onlangs verschenen boek *Seksuologie, een interdisciplinaire benadering* (1980). Bovendien is van een andere variant in seksuele gerichtheid, nl. de homoseksualiteit, bekend welke de treurige gevolgen zijn van de medische bemoeienis ermee. WIGERSMA (1980) heeft dit onlangs nog beschreven in het themanummer over homoseksualiteit van *Huisarts en Wetenschap*. Net zo min als bij de homoseksualiteit, zijn de betrokkenen er bij pedofilie bij gebaat dat dit verschijnsel wordt bezien vanuit een psychopathologisch denkkader.